

LENCSIKE, A LEGKISEBB MANÓ

Nagy pelyhekben hullott a hó a Földön, Csutkamanó meg didergett és sosem látott hópihékkal kergetőzött. Álomföldön nincs hó és nincs tél sem. Akárcsak tündérikreknél. Boróka és Pirike éppen a vár padlásszobájában söpörtek és takarítottak, amikor észrevettek a földön egy egérrágta papírt. ... gítség!!! ... ennyi állt a papíron s a kislányok mindjárt tudták mennyi egy meg egy, felkiáltottak: - Valaki segítségre szorul, valakinek segítenünk kell!!! De kinek?

Körülnéztek a padláson és senkit sem találtak ott. Az egér írta volna, aztán megrágta a papírt és levegővé változott? Észrevettek a háztetőn egy rést, ahol bizony ki is férhetett volna az egér, s talán éppen ennek köszönhetően le is csúszott a várkupuláról.

A rés ugyan nagyobb volt, ezen beférhetett akár egy denevér is... tündérköröm és hajfonat... a denevér kapta el az egeret.

Keressünk nyomokat – mondta Boróka, meg kell tudnunk, kinek van szüksége a segítségünkre!!!

Talán nem is egy egér várja a megmentését, talán ez a papír éppen a résen keresztül hullott be a padlásunkra, például egy galamb csőréből...

Zsebrezárták a papírt, felültek cserebogár paripájukra és kishelikopterként suhantak Csutkamanó felé.

Mivel Álomföldet egy szivárványhíd kötötte össze Tündérbirodalommal, nem volt nehéz átjutni egyik helyről a másikra, az ikertündérek mégsem jártak szerencsével, mert a kis manó nem volt otthon.

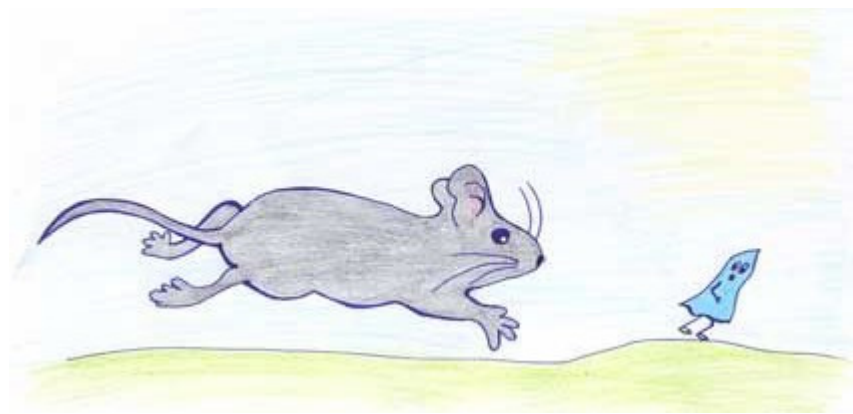
Kicsiny házikója előtt a piciny postaládájában azonban egy egérrágta üzenet állt: ítség!!!!

Boróka és Pici megborzongtak, kiverte őket a víz, reszketni kezdtek és amikor meghallották a különös hangot, bebújtak a postaládába, a levél alatt rejtőztek el.

Valami kurrogott, ... cukrú.... cukrú.... kilestek a postaládából és egy természetes galambot láttak a szembelevő fán. Őket figyelte a békés postagalamb. A tündérek előbújtak hát a postaládából és odakiáltottak a galamb felé: - Te hoztad az üzenetet?

A galamb bólintott és közelebb röppent hozzájuk. – Nekünk is te ejtetted be a papírt a padlásunkra? A galamb megintcsak bólintott.

- Talán az egeret kapta el a denevér? – kérdezte Pirike ijedten. A galamb ekkor halkán suttogni kezdett: - Az egér fogságába esett a Lencse, a legkisebb manó. Az egérnek esze ágában sincs elengedni őt, annyira tetszik neki az apró élőlény, hogy cselédnek szeretné őt megtartani. Lencsike azonban fél az egerektől, akkorák hozzá képest, mint egy víziló, ráadásul olyan szúrós a bajuszuk, hogy Lencsike iszonyodik az egér közeledésétől, a bajuszával fel tudná nyársalni a csöpp manót.

Boróka feltette a mindentlátó szemüveget az orra hegyére, s amikor megpillantotta a pityergő Lencsikét a föld alatt és a hópihékkal játszadozó Csutkamanót, rögtön tudta, hogy nincs mese, valamit tenni kell.

Hagytak egy újabb üzenetet Csutkamanónak, amiben megírták neki, hogy az egér kunyhójába mentek, a föld alá – megmenteni Lencsikét, a legkisebb manócskát.

Felültek a cserebogár paripájukra és követték a galambot. Útközben teletöltték a zsebeiket bogyókkal, tobozokkal, gesztyékkal és amikor megérkeztek az egérlukhoz, kiraktak pár szem számacát a lyuk elé.

Nem is kellett sokáig várniuk, a természetes egér az illatra rögtön előjött. Elrágta a számacát és lelkesen ment a következő számacaszem után, egyre jobban eltávolodva a kunyhójától.

Ezalatt a tündérikrek besurrantak a lyukon és a sok gesztyéval, tobozzal befalazták magukat, így az egér többé nem tudott bejönni, de ők sem tudtak kimenni.

Csutka Manó meséi

Előkotortak az egér kamrájából egy dióhéjat és azzal kezdtek ásni szélesebben. Alagutat ástak és jóval messzebb jutottak ki a kunyhóból, az egér meg ezalatt ropogtatta a gesztenyékent, s tologatta a tobozokat, hogy bejusson a kunyhójába. Ekkor jelent meg Csutkamanó és belefűjt a varázssípjába. Egy jókora macska jelent meg az egér előtt és megkérdezte tőle: - Segítsek vagy felfaljalak? Az egér cincogni kezdett és óbégatott: - Megcsinálom egyedül, nem kell segíteni, köszönöm a jóságos szándékot, ne falj fel, kérlek, ha bejutok a kunyhóba, vendégül látlak, pecsenyével kínállak! A macska nyávogott egyet: - Nagyszerű! Látom, okos és ügyes vagy, igazi főszakács. Lehetnél a cselédem is! Az egér nagyot nézett: - Én? Cseléd? Téged ugráljalak körbe nap mint nap? Inkább legyünk szomszédok, és sétáljunk, lakmározzunk naphosszat együtt! Csutkamanó ekkor belefűjt a varázssípjába és a macska azonnymában kiséggé változott. A pórul járt, jól megleckéztetett egerünk pedig a kiséger nyakába ugrott és ujjongva mondta neki: - Buta voltam, kiséger, Lencsike manót elfogtam, hogy engem ugráljon körbe nap mint nap, s erre majdnem a macska cselédje lettem büntetésből. De amint megbántam a gonosz tetteimet, azonnymában megjelentél te.... kicsi barátom! Mert ugye barátod azért lehetek? Nagyot kacagott a két kiséger, a tündérikrek meg porosan fogtak kezét Csutkamanóval s ők is együtt kuncogtak.